

Tolfte söndagen under året 2021

När sommaren är som vackrast, blir vi ständigt påmind om Guds skönhet och godhet. Gång på gång får vi tacka honom för att han skapat världen så underbart. I naturen kan vi med trons blick se spår och tecken på den Gud som vill möta oss på så många sätt. Tron hjälper oss att upptäcka att skapelsen är genomskinlig och låter oss ana Skaparen som har gett allt dess existens. I sina liknelser och i sin undervisning anknyter Jesus alltid till naturen. Också i dagens gammaltestamentliga läsning hörde vi hur Job talar om havets böljor, om moln och töcken (jfr 38: 1, 8-11). Bibeln lär oss att läsa i naturens bok med trons ögon och känna igen den Gud som håller allt i sin hand och leder världens gång, trots att vi ofta gör motstånd, glömmer bort honom och försöker hålla honom borta. Men Kristus vill alltid återkalla oss till ordningen. ”Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit” (2 Kor 5:17).

I dagens evangelium vill Jesus hjälpa oss att inse att vi verkligen är en ny skapelse. Rädsla och ångest har förlorat sitt grepp om oss. ”Låt oss för evigt älska och frukta ditt heliga namn”, bad vi i kollektbönen. Sann gudsfruktan, alltså att vi bara vill ära och vörda Gud, fördriver rädslan för allt det andra som annars kunde skrämma oss. Ingenting kan rubba vår förtröstan, om vi älskar och fruktar Guds heliga namn. Vi får lita på Guds omsorg och kärlek, vad som än händer i vår tillvaro. ”Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?” (Mark 4:40). Vad vi än kan råka ut för, hur svårt det än kan bli, måste vi lita på den Gud som har skapat allt och vill möta oss överallt i denna skapelse där han har placerat oss, hans nya skapelse, för att vi i vår tur skall förnya den värld där vi lever och verkar genom evangeliets surdeg. Gud anförtror hela sin skapelse åt oss för att vi skall vårda och vörda den som hans gåva till oss och till alla. Det är en stor nåd och samtidigt ett stort ansvar.

Genom tron, hoppet och kärleken har vi blivit en ny skapelse och ingått ett nytt och evigt förbund med den Gud som blivit människa för vår skull i Jesus Kristus. Han är med oss på hela vår färd genom livet. Lärjungarna blev rädda när det började storma och vågorna gick höga. ”Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?” (Mark 4:38). Det är ofta vår egen första reaktion när svårigheterna och farorna närmar sig. Det är just då vi måste öppna oss för Guds omsorg och barmhärtighet i tillit och förtröstan. Vi vet alla hur svårt det kan vara, men det är just då vår tro sätts på prov. Känsloerna kan vi aldrig helt kontrollera, men innerst inne kan vi förbli trygga och tillitsfulla vad som än händer.

Samtidigt är det något som vi måste öva in. Bryr vi oss inte om att leva i Guds närvaro, i glädje och tacksamhet för hans godhet, i det vanliga och alldagliga livet, då är det väldigt svårt att ha tillit och förtröstan i farans stund. Därför är det så viktigt att vi övar in denna grundhållning dag efter dag, stund efter stund. När vi

börjar lära oss att möta Gud mitt i den skapelse som han har anförtrott åt oss, blir det en andra natur för oss, ja, vår sanna natur, att leva i ständig tacksägelse och lovsång för allt vad han gjort för oss. Allt omkring oss, varje människa vi möter, allt som händer kan på ett eller annat sätt hjälpa oss att bli kvar i hans närvaro. Gud själv har stigit ner i vår värld och blivit människa för vår skull. Han har levt här på jorden och dött för vår skull. ”Och han har dött för alla, för att de som lever inte mer skall leva för sin egen skull utan för honom som dog och uppväcktes för dem” (2 Kor 5:15).

Vi får livets gåva för att dela vårt liv i alla avseenden med honom. Vi får leva för honom och inte bara för vår egen skull. Vi får dela hans liv, ett liv i ständig självutgivande kärlek. Genom vår tro och vårt dop är vi ett med honom och får del av hans eget liv, hans egen kärlek. ”Kristi kärlek lämnar mig inget val” (2 Kor 5:14). Tillhör vi Kristus finns det inget annat val än att göra det helt och hållet, överallt och alltid. Varje dag på nytt ställs vi inför den underbara möjligheten att av hela vårt hjärta, helt frivilligt, i glädje och frid, gestalta detta val genom vårt sätt att leva, handla och tala. Folk får säga vad de vill, det spelar ingen större roll: vi har gjort vårt val att följa Jesus och vi vill vara honom trogna, kosta vad det kosta vill.

I evangeliet påminner Jesus oss om att allt det vi ser omkring oss, i naturen och skapelsen, kan hjälpa oss att stå fasta i tron och få inspiration för hur vi skall leva. I naturens bok kan vi lära oss mycket som en annan bok, själva Bibeln, ständigt påminner oss om. Det är kyrkans stora uppgift att ständigt hjälpa oss att bli allt mer hemmastadda i båda dessa böcker. Det vi läser om i Bibeln skall sedan bära frukt för vårt liv i denna av Gud skapade värld, som ständigt behöver lysas upp av hans kärlek. Han har anförtrott den åt oss, för att vi där skall möta honom och förvandlas av detta möte, så att vi i vår tur kan förvandla den verklighet där vi lever genom hans kärlek. Vi är en ny skapelse i Kristus. Vi måste sedan i vår tur bevisa det genom vårt sätt att leva, så att den nya skapelsen tar gestalt genom oss just där vi lever och verkar.

Rädslor och farhågor kan inte förslava oss, om vi verkligen lever av Kristi kärlek, ”ty inget kan skilja de dina från din kärlek och faderliga omsorg” (kollektbön). Vi kan naturligtvis överväldigas av ångest och rädsla när livet är svårt, men om vi innerst inne är förenade med Kristus och lever av hans kärlek finns det alltid en väg vidare. Djupt inom oss är vi alltid förenade med honom genom tron, hoppet och kärleken. Den treenige Guden lever i oss genom dopets nåd. Han överger oss inte och vi har gjort vårt val en gång för alla. ”Kristi kärlek lämnar mig inget val” (2 Kor 5:14). Han har valt oss, utvalt oss och vi har sagt vårt ja en gång för alla.